

MARKÓ BÉLA

Isten önarcképe

Talán a tengert, talán az eget
teremtetted tükörnek, hisz te sem
láthattad még az arcod, Istenem,
és nem tudhattad, hogy mi van veled,

ha nincsen más, sem kívül, sem belül,
csupán te vagy, csakis te kérdezel,
s te válaszolsz, vagyis úgy létezel,
hogy mégsem, hát meg kellett emberül

tanulnod, ezért kell a másolat,
ezért adtad nekünk arcmásodat,
csak hogy mindent átfordít a tükör,

a bal lator jobboldalt tündököl,
ily módon minden önarckép hamis,
gyönyörködnél, s elrémülsz magad is.

Kufárok a templomban

Nem volt elég a meggyőző erő?
A párbeszéd? A tárgyalás? A béke?
Mindez csupán a gyávák menedéke?
Vagy belőled is csak az jött elő

egy pillanatra, mint akárki másból,
ha kiderül, hogy nem mindig lehet
feltétel nélküli a szeretet,
amit hirdetsz? S amit most meg is cáfol

saját példád? Az eredmény a fontos?
Mert nem megy másként? Igen, ez a pontos,
bár nyers fogalmazás, a rímeket

ostorral igazítva, hogy kikergesd
őket. De ára is van a sikernek.
Megtagadtad, míg védted Istened.

Véletlen halál

Ezek szerint van véletlen halál,
vagyis megváltoztatható a végzet,
és nem tudhatjuk, lesz-e végítélet,
de rajtunk múlik, hogy ki hova áll,

ha választani kell, s testünkbe zártan
csak tőlünk függ, mi történik velünk,
leszünk-e még, s amikor nem leszünk,
nem bízhatunk akkor sem a halálban,

vagy meglehet, ez volt a sorsod, Lázár,
hogy majd egy nyilvános feltámadásnál
te légy a mindenható eszköze,

példázva azt, ami felfoghatatlan,
hogy csak a hozzánk intézett szavakban
élünk, s ehhez a testnek nincs köze.